

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΛ ΜΟΝΟΝ: Έν Αθήναις καὶ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 20 — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἄπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΟ
ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ
 ΘΑ ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΤΕΤΡΑΚΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,

ΗΤΟΙ
 ΤΡΙΤΗΝ, ΠΕΜΠΤΗΝ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 14 Νοεμβρίου.

Εἰς μάτην ὑπομένω καὶ τὸν Γσιβανόπουλον ἀκόμη ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐλπίζων ὅτι μετ' αὐτὸν δὲν μῆνει πλέον ἄλλο, παρὰ ἡ μουσικὴ τῶν ναι καὶ ὄχι τῆς ψηφοφορίας.

Ἐπὶ τῆς ἡμερησίας διατάξεως, ὁ κ. Φλογαίτης ἐκχύνει τὰς φλόγας του κατὰ τοῦ οικονομικοῦ συστήματος τῆς Κυβερνήσεως, καὶ δι' αὐτοῦ ζητεῖ νὰ καταναλώσῃ καὶ Ἐπαρχεῖα, καὶ Ταμεῖα, καὶ Τμήματα παρὰ τοῖς Ὑπουργείοις, καὶ ὅλον τὸ σύστημα τῆς Διοικήσεως, καὶ κεφάλαια, καὶ τοκογλύφους, καὶ, καὶ . . .

Τοῦθ' ὅπερ ἀναγκάζει τὸν Καλλιγᾶ νὰ σπεύσῃ μὲ μίαν πυροσβεστικὴν ἀντλίαν, διὰ τῆς ὁποίας σβύνον τὴν ἀναφθεῖσαν πυρᾶν, λούζει συγχρόνως καὶ τοὺς συσσωρευθέντας περὶ αὐτὴν διὰ νὰ τὴν ὑποδαυλίωσι.

Κατὰ τῆς ἐπιστημονικῆς σοφίας τοῦ κ. Καλλιγᾶ ἀντετάχθη ἡ πρακτικὴ θεοργωνσία ἐνὸς βουλευτοῦ ἐκ Λαμίας' τὸ καιρὸν ἐπανωφόρι τοῦ Καλλιγᾶ διαδέχεται ἡ φουστάνελα

τοῦ Τράγκα. Ἄλλ' οἱ πλείστοι τῶν συναδέλφων του δὲν ἐχρουν ὄρεξιν, νὰ διδάχθωσι μαθήματα πολιτικῆς ἀπὸ φουστάνελαν, καὶ εἰς μάτην διαμαρτύρεται, καὶ τοὶ μὴ φουστάνελας, ὁ κ. Στάϊκος. Ὅμιλῶν ὁ κ. Τράγκας, ὡς τρακατρούκας καθίστα ἠορῶνδεις τοὺς βουλευτάς.

Διήρσα τὰ ναι καὶ ὄχι συμφώνως μὲ τὸν τόνον, ὃν προσεδέχοντο ἀπαγγελλόμενα:

Εἰς ναι καὶ ὄχι μεθυσμένα.

Εἰς ναι καὶ ὄχι νοικοκυρίσια.

Εἰς ναι καὶ ὄχι πεθαμένα.

Τὸ ζωηρότερον ὄχι ἐβροντοφώνησεν ὁ Στεφανίδης. Καὶ τὸ ζωηρότερον ναι ἐκεραυνοβόλησεν ὁ Κυβερνήτης.

Τὰ ὄχι τῶν Ὀθωμανῶν ἀντιπροσώπων ἐβγήκαν ἀπὸ τὰ στόματά των ἐνδεδυμένα ὅλην τὴν παροιμιώδη νωθρότητα τῆς φυλῆς των' δὲν ἦταν ἀκόμη ναι, ἀλλ' οὔτε πλέον ὄχι.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω τρεῖς διακρίσεις βεβαίως δὲν ὑπάγεται τὸ ναι τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τὸ ἐκτρομακτικόν.

Τέλος πάντων. Ἡ *Λεχώνα* Βουλή ἤλευθερώθη. Κακὸς τοκέτος!

Ἐπὶ τόσας ἡμέρας παρετεινότο αἱ ὡδῖνες. Καὶ τί κοιλοπόνημα! Ἡ λέσχ' ὑπέφερε φοβερά· εἶχε καταβλιθῆ· δὲν ἤξευρε τί ἔλεγεν. Ἀπὸ τῶν πόνους, ἀπὸ τῆν *ζάλην* τῆς ἐβλασφήμα τὸν σύλγον Ζηνόπουλον, ὅστις τὴν εἶχε φέρει εἰς τὴν κρίσιμον αὐτῆν θέσιν. Ἀγρίεψεν. Πολλαῖς φοραῖς ἐσηκώθηκεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς διὰ τὰ πάρη τὰ βουνά.

Ὅλους τριγύρω τῆς τοὺς παρεξήγει, τὰς ὑποπτύετο· τοὺς ἐγρατσούνιζε, καὶ συγχρόνως ἐγρατσούνιζετο μὴ *τῆς*.

Φοβερὸ κοιλοπόνημα.

Καὶ ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ συγχωρήσῃτε τὰς παρεκτροπάς τῆς, καὶ τὴν διαγωγὴν τῆς διαρκούσης τῆς ἀγωνίας, καὶ πρὸς αὐτούς τοὺς ἰατροὺς, πρὸς μαιευτῆρας καὶ μαίας, Κουμουνδουρικούς καὶ Δεληγιαννικούς, ἐπιστήμονας καὶ ἐμπειρικούς, ὅσοι τῇ παρῆχον τὴν περωτισμένην ἀρωγὴν των.

Τὸ ἀσθενέστερον αὐτῆς φιλοφρόνημα, τὸ ὅποιον ἀπὸθύονεν εἰς στιγμάς κατευνασμού ἦτο:

— *Εἶσαι ψεύτης!*

Τὸ δὲ βαθύτερον κομπλιμέντον, τὸ ὅποιον κατὰ τὰς ἐσχάτας στιγμάς τοῦ ἀλγους τῆς, ἔρρηξε σήμερον πρὸς ἓνα τῶν μαιευτῶν τῆς ἦτο:

— *Χαμάλη τοῦ κερατῆ!*

Τὸ ἠκούσαμεν. Εὐτυχῶς, εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἐναρκώθη, καὶ μετ' ὀλίγον ἔτεκεν. Ἄλλως ποῦ ἤθελε νὰ καταντῆσῃ! Ὅλοι θὰ τὰς ἐτρωγαν ἀπὸ αὐτῆν· δηλ. θὰ ἐτρώγετο.

Τὰ ἄλλα λογάκια τῆς ἦσαν σχετικῶς χρυσαῖς μετριότητες οἷον:

Εἶσαι κακοῦθης!

Δὲν καταδέχομαι νὰ ὀμῶ πρὸς σέ!

Κατάπτυστον ὄργανον!

Σκασμός!

Καὶ ἄλλα.

Ἄλλ' ἡ πατήρ Ζηνόπουλος δὲν χაίρει διὰ τὸ νεογνὸν του. Εἶνε *θηλικόν*. Θηλειά, ἐντὸς τῆς ὅποιας πνίγονται αἱ ἐλπίδες του.

Μολονότι πολλοὶ φίλοι του ἡ διὰ τὸν παραγορήσαν ἦ ἐκ συμπαιθείας διῆσχρρίζονται ὅτι τὸ βρέφος εἶναι ἀρσενικοθήλυκο.

Κουτρούλης.

Ο Κ. ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁμολογουμένως μεταξὺ ὄλων τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὴν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει πρώτῃ πολιτικῆν συζήτησιν διεκρίθη ὁ βουλευτὴς Εὐρυτανίας κ. Χατσοπούλου. Διεκρίθη ὡς βῆτωρ· διεκρίθη καὶ ὡς πολιτευόμενος. Ἄν καὶ δὲν συγκαταριθμητὰ μεταξὺ τῶν ὀλιγίστων ἐλείνων τοῦ Κοινοβουλίου μελῶν, τὰ ὅποια διὰ σειράς κοινοβουλευτικῶν ἀγώνων ἀπέκτεθαν ἐπ' αὐτοῦ ἀκαταγώνιστον ἐπιρροὴν καὶ οἱ λόγοι των ἔχουν σημασίαν εἰς τὴν ἐν μειοψηφίᾳ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐν πλειονοψηφίᾳ, οὐχ ἤττον ἢ ἀγόρευ-

σὶς του προὐκάλεσε καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐντὸς, ἔλαβε τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ παραίτηται τοὺς ὑπουργοὺς, ἓνα δὲ τούτων, τὸν μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐμπερίστον, προὐκάλεσεν εἰς ἀγῶνα ἀπὸ τοῦ ὁποίου βεβαίως δὲν ἐξῆλθε νικητῆς. Ἐκτὸς, ἐκυκλοφόρησε διὰ πολλῶν φύλλων τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐπίσημα κομματικὰ ὄργανα ἀπερᾶνθησαν θερμὰ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἄλλα μᾶλλον ἀνεξάρτητα τὸν ἐκρίναν εὐμενέστατα. Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ εἶπομεν ἥδη τὴν γνώμην μας, ἀπόρροιαν πιστῶν ἀντιλήψεων ἀμερολήπτων φίλων μας.

* *

Ἐάν ἡδὴ ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἀγόρευσιν αὐτῆν, τοῦτο πράττομεν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κειμένου, ἐμποιήσαντος καὶ εἰς ἡμᾶς λίαν δυσκόλους εἰς τοιοῦτων εἰδῶν ἀπολαύσεις, ὅπως ζωηρὰς ἐντυπώσεις.

Ὁ κ. Χατσοπούλου πράγματι ἔχει, ὡς κοινῶς λέγεται, τὸ δῶρον τοῦ λόγου εἶναι ῥίτωρ. Ἔχει τὴν ἔξιν τοῦ κοινοβουλευτικῶς ἀγορεύειν ἐν ἑαυτῷ ἐπιτίθεται, ὡς εἴ ἦτο κάτοχος τῆς τεχνικωτέρας πυγμαχίας τοῦ ἀγγλικοῦ παραλήμνου. Φυλάττει πλήρη ἀδρότητα ἐν τῇ φράσει, ἀλλὰ καὶ πλήρη σαρκασμὸν ἐν τῇ οὐσίᾳ. Δὲν ἀντλεῖ τὴν ἐπίθεσιν ἀπὸ τῶν λέξεων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἐπιχειρημάτων.

Ἡ κυριώτερά ἐργασία του ἦτο νὰ φέρῃ εἰς ἀντιπαράστασιν τοὺς δύο κυρίους Τρικοῦπας, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως τοῦ 1879 καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1882. Καὶ ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν καὶ τὸν ἓνα κύριον καὶ τὸν ἄλλον. Μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Χατσοπούλου ὁ Τρικοῦπης τοῦ 1879 δὲν ἐτόλμα ν' ἀτενίσῃ τὸν Τρικοῦπην τοῦ 1882· καὶ πάλιν αὐτὸς ἀπέστρεψε μετ' ἀποτροφῆς τὸ πρόσωπόν του ἀπ' ἐκείνου.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐνέχυσε καὶ ἱλαρότητα καὶ ἀγαλλίασιν εἰς τὰς τάξεις τῆς συμπολιτεύσεως· προὐκάλεσεν ὁμοίαν καὶ θάρσυν καὶ ἀγανάκτησιν εἰς τὴν ὑπουργικὴν φάλαγγα. Οἱ κύριοι Ῥάλλης καὶ Λομβάρδος ἐζήτησαν νὰ ἐκδικηθῶσι χυδαίως· ἀλλ' ὁ κ. Χατσοπούλου τοὺς ἀπεστόμωσε εὐγενῶς.

* *

Δὲν ἐτάρχεε μόνον τοὺς κύκλους τῶν δύο Τρικοῦπιδων, ἐξήπλωσε κίτρινον φῶς ἐπὶ τῆς συναλλαγῆς τοῦ ἀρχηγῶ τῆς κυβερνήσεως μετὰ τὸ κόμμα του. Δὲν ἐσχίσε μόνον πᾶσαν συνέχειαν μεταξὺ τῶν δύο κεφαλῶν τοῦ κυρίου προέδρου τῆς κυβερνήσεως, τῆς οἰκονομικῆς κεφαλῆς τοῦ 1879 καὶ τῆς ἀνοικονομήτου τοῦ 1882. Ἐσχίσε τὸ συμβόλαιον τὸ ὅποιον ἦναι τότε τοὺς ὑπαδούς μετὰ τὸν ἀρχηγὸν καὶ παρέστησε λίαν εὐφυῶς καὶ ἀληθῶς τὸν ἀρχηγὸν προτεινόμενα νέας, συμφωνίας εἰς τοὺς ἑπαδούς του. Καὶ ἡ συμφωνία αὕτη δὲν ἐπροτεῖνετο πρὸς συζήτησιν, ὡς ἀρμόζει πρὸς ἀνδρας νομοθέτας, ἀλλ' ἐπροτεῖνετο πρὸς ἐπιβολὴν καὶ προσκύημα, διότι ὁ κ. Χατσοπούλου, καθὰ ἐκ τοῦ λόγου του προκύπτει, ἔχει ἰδέαν μεγάλης βεζυρίας τοῦ κ. Τρικοῦπης. Τὴν δὲ βεζυρίαν αὐτὴν τὴν προέβαλεν εἰς τὰς τάξεις τῆς συμπολιτεύσεως διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τί τὸν κάμνει αὐτὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς τέους φίλους του, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐκκράσῃ τὴν ἐκπλήξιν του τί τοὺς κάμνει αὐτοὺς νὰ μένουν. Τοὺς ἔφερεν οὕτω εἰς δύσκολον θέσιν καὶ ἀνέλαθεν αὐτοὺς τὴν ὑπεράσπισιν τούτων ἀπέναντι τῶν ἐγκαρδιώσεων τῶν ὁμοίων· τοὺς ἔκαμην ὁ ἀρχηγός των ὡς πρὸς λεπτοφυερούς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶν ἐκλογικὰς ἀποτυχίας καὶ δειλιάσουν εἰς τὴν ψήφισιν φόρων ἀντιδημοστικῶν.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ νομισματικὸν ζήτημα, ἀπεκάλυψε τὴν ὑπὸ γελίου προσωπεῖον κρυβεῖσαν φορολογικὴν ἀπάτην

καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς, τοὺς εἶπε καυστικῶτατα: «Ὅλοι αἰσθανόμεθα, εἶπε, τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιβάλλωμεν τινὰς φόρους, καὶ δὲν ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐπιβάλλωμεν φόρους, νὰ ἐπινοήσωμεν τοιαῦτα τεχνάσματα καὶ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐπιβάλλωμεν τοὺς φόρους εἰς νέας δραχμὰς· διὰ νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα, καὶ ἐφαρμόζωμεν αὐτὸ διὰ νὰ ἐπιβάλλωμεν κατ' αὐτὸ τοὺς φόρους.»

Καὶ δὲν ἔρατο μόνον βητορικὴν νίκην, ἀλλ' ἀπεδείχθη καὶ σώφρων πολιτευόμενος· ἔχων ἐν ἰδεῶδες εἰς τὴν κεραλήν του, ἀντὶ νὰ ἔχη δύο βουρεῖτια εἰς τὴν τσέπην του. Ἦτο ἐναντῖος τῆς ἀναμίξεως τῶν βουλευτῶν εἰς τὰ τῆς διοικήσεως ὅτε τὸ πρῶτον εἰσῆλθεν εἰς τὸ Κοινοβούλιον καὶ ὅταν εἶδε τὸν κ. Τρικοῦπην τοῦ 79 νὰ κατηγορῇ τὸν κ. Κουμουνδούρον ὡς ἐνδοτικόν, ἐνόμισεν ὅτι εὕρε τὸν ἀνθρόπον του. «Καὶ σήμερον, εἶπε, τί βλέπωμεν; Ἐγκαταλειφθείσας τὰς ἰδέας ἐκείνας. Καὶ τί ἀκούωμεν λεγόμενον παρὰ τοῦ νῦν ὑπουργοῦ; Αὐτολεξεῖ ὅτι ἔλεγον οἱ ἄλλοι τότε. Κατήνητησαν νὰ ἔχουν καὶ τὰς ἰδίας λέξεις ἀκόμη πρὸς ἔκφρασιν τῶν ἰδεῶν. Σήμερον κατήνητησαν, κύριοι, καὶ νὰ σαρκάζουν τὰς ἰδέας ἐκείνας, καὶ νὰ τὰς σαρκάζουν ἀνηλεῶς καὶ νὰ λέγωσιν ὅτι τὰ μέτρα ἐκείνα δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν, ἐνῶ ἦσαν μέτρα τοῦ νῦν προέδρου τῆς κυβερνήσεως.»

Ἐπρωχώρησε εἰς λεπτομερείας καὶ εὗρεν ὅτι ὁ πρῶτος τιμητῆς τοῦ περὶ οἴνων φόρου νομοσχεδίου τοῦ κ. Τρικοῦπης ἦτον αὐτὸς ὁ κ. Τρικοῦπης. «Ἄλλ' ἡ πρόσδος αὕτη,» λέγειν ὁ κ. Τρικοῦπης ὅτε ἦν ἀντιπολιτευόμενος, «ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τοῦ οἴνου ἐν τῷ κράτει δὲν θὰ δυναθῆ νὰ ἐπραγματοποιήθῃ οὐδὲ κατὰ τὸ δεκατημόριον· ἀλλὰ καὶ καὶ αὐτοῦ τοῦ δεκατημορίου ἡ ἐπραγματοποίησις θέλει γίνεαι ὑπὸ τῆς ἐσχάτης πίεσεως τῶν πολιτῶν, διὰ πίεσεως τοιαυτῆς, ὥστε δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι συνῆεται καὶ μετ' αὐτῶν τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολιτεοῦ....»

* *

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐξ ἀριθ. 374)

- Τί, αὐθέντα;
- Ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ παιδιὰ τῶν κύβων, καὶ ὅστις ἐκέρδησεν, ἔχει καλῶς κερδήσει.
- Ἄ, αὐθέντα· τοῦτο τὸ ἐνόησα πρὸ πολλοῦ.
- Καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε δικαιοσύνη, οὔτε προσηλίτις, οὔτε ἄλλ' ἄχ.
- Ποτέ μου δὲν ἐπίστευσα τὰς βλακείας ταύτας, εἶπεν ὁ Μιρχάν.
- Τὰς ὁποίας ἐπλάσαν οἱ πονηροὶ διὰ νὰ φρακίσωσι τοὺς μωρούς.
- Ἴσα ἴσα.
- Καὶ ὅτι ὅστις δύναται νὰ κατορθώσῃ τι πρὸς τὸ συμφέρον του, ὀφείλει νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ.

Ἐπεμείναμεν εἰς τὴν βραχεῖαν ἀνάλυσιν τῆς ἀγορεύσεως αὐτῆς, διότι ὅπως τὰ κομματικὰ φύλλα ὑποστηρίζουν τοὺς κομματικούς· βουλευτὰς, οὕτω ἡμεῖς ἐργαζόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀνεξαρτήτων βουλευτῶν, καὶ τῶν μετὰ θάρρους πολιτευόμενων. Ἐπειτα ἐν μέσῳ τοσαύτης σπάνιως ταλάτου ἐν τῷ πολιτικῷ κόσμῳ, ἐπιθυμοῦμεν ὅπου εὐρίσκωμεν ἀληθῆς ταιούτο, νὰ τὸ ἐκθέσωμεν ἐν ἀπόπτῳ ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν πρὸς ἀναφυγὴν καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐκ τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος ἐν διεζαγγόμεν ἑναντίον τῆς ἀνικανότητος καὶ τῆς ἀνηθικότητος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἄναγγέλλοντες καὶ ἡμεῖς τὰς φιλοφρονητικὰς ἐπισκέψεις τοῦ ἀγίου Ἀθερρίου καὶ τοῦ ναυάρχου Κορνάδ, προσθέτομεν καὶ ἰδικὰς μας πληροφορίας, ὅτι λίαν προσεχῶς ὁ μὲν ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πιτρῶν διορίζεται κυβερνήτης καταδρομικοῦ . . . κυριῶν, ὁ δὲ λιμεναρχῆς κ. Καρκακασάνης χειροτονεῖται ἐπίσκοπος.

Μετὰ τὸ νέον εἶδος τῆς βητορικῆς, τὸ ὅποιον ἐγκαινίασεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ κ. Τσιθανόπουλος, βαπτίζεται ὑπὸ τοῦ **Μη Χάνεσαι Κευτοχέρης**, ἡ δὲ σχολὴ τῆς βητορικῆς του *σχαλῆ* τοῦ βρόντου.

Αὐτὰ τὰ βροντοκυπήματα εἰς ἀπάντησιν λογικῶν παρατηρήσεων δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν ἐπιχειρήματα *τελειωτικά*.

Φανταζόμεθα τὸν κ. Τσιθανόπουλον ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας.

— Χαίρω ὅτι συμφωνοῦμεν. Ἀλλὰ δύο φίλοι πρέπει νὰ ὑπηρετῶνται ἀμοιβαίως.

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἀλλὰ μετὰ ἀμοιβῆν, καὶ ποτε δωρεάν.

— Ἐνοεῖται.

— Λοιπόν, ἐγὼ ὀφείλω τὴν ζώην μου καὶ τὴν ἐλευθερίαν μου εἰς σέ. Καὶ εἰς τὴν δὲν σοὶ ἀπέδωκα τίποτε.

— Ὅα μοὶ ἀποδώσῃτε κατόπιν, αὐθέντα.

— Καὶ τῷ ὄντι, δὲν ἦτο μικρὸν πράγμα τὸ νὰ μοὶ δώσῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ σουβλίσω τὸν ἄψαλτον ἐκείνον καὶ ἀμνημόνευτον Καρτέσιον. Εἶδε, Μιρχάν, πῶς τοῦ ἐτρόπησα τὸν λαίμῳ μετὰ τῆς γνῆν.

— Ὁραῖον σουβλίσμα, αὐθέντα.

— Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμες καὶ χωρὶς συμφέρον. Ἐπεθύμεις νὰ ἀπαλλαγῆς καὶ σὺ ἀπὸ τὸν μακαρίτην ἐκείνον.

— Εἶναι ἀληθές.

— Οὐχ' ἔπτον ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι χρεώστης σου. Καὶ ἂν θέλῃς σοῦ ὑπογράψω τὴν στιγμὴν αὐτὴν συνάλλαγμα χιλίων φλωριῶν, Μιρχάν.

— Ὅπως ἀγαπᾷ ὁ αὐθέντης.

— Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν, ὅτι θὰ σέ διορίσω Χάνην τῆς Ἀφρικῆς, ὅταν γείνω Δόγης τῆς Βενετίας.

— Ἄμποτε.

— Ἀλλὰ τὰ μὲν συναλλάγματα εἶναι διὰ τοὺς ἀδυνάτους, ὅσοι δὲν ἔχουσιν ὄνυχας νὰ τὰ χρίσωσι, Μιρχάν. Αἱ δὲ προφο-

— Ο Σοκράτης, κύριοι, ο δμώνυμός μου, ήτο μάγιστρος.
 — Τι, πώς, κύριε καθηγητά;
 — Μπράμ, μπρόμ, μπράμ-μπράμ επί του βήματος, δύο γρόνοι του κ. Τσιβανοπούλου.
 Τρόμος διαρρέει τὰς τάξεις τῶν φοιτητῶν καὶ σιωπῇ.
 Ἄλλη ἱστορία:
 — Ὁ Λουδοβίκος ΙΑ' ὅταν ἀνέβη τὸν ὄρον τῶν Παλαιο-
 λόγων...
 — Μά, κύριε καθηγητά...
 — Μπράμ, μπράμ, μπράμ, μπρόμ... Καὶ πάλιν φό-
 βος καὶ πάλιν σιωπῇ.
 Ὁ δὲ Κτυποχέρης Οριαμβεύς, κατὰ τῆς ἱστορίας, ὅπως ἐθιμάμβευσε κατὰ τῆς συμπολιτεύσεως.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ νεοσύστατος Ἑταιρία τῆς Ὑγιεινῆς ἐργάζεται πολὺ καλά. Φαίνεται προωρισμένη νὰ ἐπιδράσῃ μὲ τὸν καιρὸν πολὺ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῆς ποιουμένουσας ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα φθάνει ἡ γνησία δα-
 μαλίς τῆς καὶ ἀνοίγεται τὸ γραφεῖον τοῦ δαμαλισμοῦ. Εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον ἡ πρότα-
 σις ὑπὸ τοῦ ἐμπαθοῦς πλέον ὑγεινολόγου κ. Βάσκα νὰ μελε-
 τηθῇ πολὺ ὠρίμως τὸ ζήτημα ἐὰν συμφέρῃ ἢ ἄλλῃ βίωθει-
 σα πρότασις ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ τῆς Ὑγιεινῆς τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ κ. Χωρέμη, τοῦ νὰ λιθοστρωθῇ ἡ πόλις. Ἦδη ὁ καθη-
 γητὴς κ. Στρούμπος ἐξήνεγκε γνώμην ἐναντίον κατὰ τῆς λιθοστρώσεως· καὶ ὁ κ. Στρούμπος εἶναι ψῆφος ἀκουσμένη εἰς τὰ ζήτῆματα αὐτά. Καὶ τί ζήτημα! Φρικτὸν καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα! Νὰ στρώσουν λέγει τὰς Ἀθήνας μὲ Βεσού-

βιον, διότι ἐβασούβιασεν ἤδη ὁ κ. Μαρκόπουλος τὸ πεζο-
 δρόμιόν του! Καὶ τότε; Αἴτινα ἐπάνω, Βεσούβιος κάτω, τί θὰ γίνωμεν ἡμεῖς; Βεβχίως λάβα! Λέγοντες ταῦτα εἰμε-
 θα κατὰ τῆς λιθοστρώσεως; Εἰμεθα μόνον κατὰ τῆς ἐπι-
 πολιότητος. Διότι αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἀν θέλετε ἀκόμη ἄλυτον ἐν Ἑλλάδι. Πρέπει νὰ γίνεταί διαξέυλου, ἡ ἐδόξωσις ἀπὸ μακαδάμ, ἀπὸ λίθους, ἀπὸ Βεσούβιον; Διὰ τοῦτο χαί-
 ρομεν πολὺ ὅτι ἡ Ἑταιρία τῆς Ὑγιεινῆς ἐπελήφθη τοῦ ζή-
 τήματος καὶ θὰ ἔχωμεν μίαν καλὴν καὶ ὄριμον μελέτην αὐτοῦ.

Ἦκουσεν ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας φωνὰς τοῦ Κή-
 ρυκος εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου:
 — Ὅριστα, κύριοι, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μεγάλο το κεφάλι, δέκα λεπτά ἡ εἰσοδος, κύριοι!
 Τὰς ἴκουσεν;
 Ἐὰν τὰς ἴκουε δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν ἐμπορικωτέ-
 ραν Ὅδὸν τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνεταί τόσοφ βδελιτικὸν σωμα-
 τεμπόριον.
 Ἐν βυπαρὸν δωμάτιον, καὶ ἐν αὐτῷ μίμ κίσσα, ἀπ' ἐ-
 κείνας ποὺ βάλλουν τοὺς σκύλους, καὶ ἐν αὐτῇ ἕνας εἰσοσιεὺς
 ἐτὼν δυστυχῆς, βραχύσωμος, ὄγκοκέφαλος, πάσχων τὸ φο-
 βερὸν νόσημα τῆς ἀγκυλώσεως τῶν ποδῶν, μὴ δυνάμενος νὰ
 σηκώσῃ τὸ βῆρος τῆς οἰοῦναι σιδηρᾶς τερατωδῆς κεφαλῆς
 του, κίτρινης, ἐλίγον τρώγων, ἐλίγον κοιμώμενος, καὶ περὶ
 αὐτὸν δύο τρεῖς κρηφῆς, ξαπλωμένοι, ὅπως συνάζουν τὰ
 λερτά, ὃν ὁ εἰς ἀδελφὸς τοῦ δυστυχοῦς, ὡς λέγει!!
 Εἶνε ἀνατολίτης, ἐγεννήθη τοιοῦτος, ἔχει ὠραῖον παχὺν
 μύστακα, τὸ κάτω χεῖλος κρεμῶμενον παρέχει εἰς τὸ
 μειδιάμα του ἕνα σαρκασμὸν τῆς τύχης του σαρκαστικόν.
 Φαίνεται ὅτι φοβῆται τοὺς περὶ αὐτὸν ἀγριανθρώπους.
 Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** προσφέρει δέκα λεπτά ὅπως ἐπι-

ρικαὶ ὑποσχεταί εἶναι διὰ τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς κόλακας.
 — Βεβχίως;
 — Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο, καὶ
 διὰ τοῦτο οὔτε σοὺ ὑπογράφω τι οὔτε σοὺ ὑπόσχομαι. Σοὶ
 λέγω μόνον ὅτι ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις διὰ σὲ εἶναι ὅτι θὰ
 ἔχω τὴν ἀνάγκην σου ἐπὶ πολλὸν χρόνον. Πιστεύω ὅτι μὲ
 ἐνόησας μὲ τὸ πονηρὸν ἐνοστικὸν σου, Μαῦρε. Ἐχὼ πολλοὺς
 σκοποὺς, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐντίμους, καὶ ἐπειδὴ
 θὰ σὲ μεταχειρισθῶ ὡς βοηθόν, εἶμαι καὶ ὑποχρεωμένος νὰ
 σὲ ἀνταμειψῶ πλουσίως, καθὼς ἀνταμείβει ὁ Σατὰν τοὺς δια-
 βόλους του. Καὶ ἀμέσως σήμερον ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρο-
 μῆς σου.
 — Εἰς τί πρᾶγμα κἀθέντα;
 Ὁ Σανούτσος παρετήρησε πρὸς τὰ δεξιά καὶ πρὸς τὰ ἀρι-
 στερά καὶ ἐλθὼν ἐγγύτερον τοῦ Μαῦρου ἐταπεινώσε τὴν φωνήν.
 — Ἄκουσε, Μιργάν. Τὸ πλοῖον τοῦτο μοὶ τὸ ἔδωκεν ὁ
 Μούργκας.
 — Σὰς τὸ ἔδωκε;
 — Ναί· ἦτο ἰδικόν μου.
 Ὁ Μαῦρος ἔσεισε τοὺς ὄμους.
 — Μὲ αὐτὸ θὰ ἀποπλεύσωμεν αὔριον, Μιργάν.
 — Καὶ διὰ ποῦ;
 — Διὰ παντοῦ. Θὰ ἴδωμεν.
 — Λοιπὸν;

— Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους θὰ στρατολογήσωμεν
 σήμερον διὰ πλήρωμα, σοὶ τοὺς συσταίνω, Μιργάν.
 — Μείνατε ἤσυγος, αὐθέντα.
 — Νὰ τοὺς περιποιηθῆς, ὅσον πρέπει.
 — Εὐχαρίστως.
 — Καὶ ὅταν θὰ σοὶ ἀναγγεῖλω ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ
 ἀποπλεύσωμεν...
 Ὁ Σανούτσος διεκόπη.
 — Εἶσαι πιστὸς φίλος, Μιργάν;
 — Ἀμφιβάλλει ὁ αὐθέντης περὶ ἐμοῦ;
 — Ἄκουσε, Μιργάν. Τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς θὰ σοὶ κάμω
 λόγον, ἠδυνάμην νὰ τὴν ἐμπιστευθῶ εἰς ἕνα ἐκ τῶν συντρό-
 φων μου, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχον ἀίχμαλωτισθῆ. Ἀλλὰ δυσ-
 πιστῶ εἰς αὐτούς, διότι τοὺς γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ, καὶ θὰ
 τοὺς ἀρῆσω ἐνταῦθα. Δύο μόνον θὰ λάβω συνταξιδιώτας
 μου. Ἀλλὰ καὶ τούτων σὲ προτιμῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀποπει-
 νομαι πρὸς σέ. Δύναμαι νὰ εἶμαι ἀσφαλῆς, Μιργάν;
 — Κύριε, εἶπεν ὁ Μαῦρος, πᾶς εἶπα, νομιζῶ, ὅτι ἐνόσω
 ἔχομεν κοινὰ συμφέροντα, δύνασθε νὰ ἔχητε ἐμπιστοσύνην
 εἰς ἐμέ.
 — Λοιπὸν ἄκουσε.
 Καὶ ὁ Σανούτσος περιέβλεψεν αὐτὴν κύκλῳ, ἐκ φόβου μὴ
 τις ὠτακουσθῆ. Ἦσαν δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου οἱ ἑπτὰ πρῶην
 συναγκλωτῶσά του, ἀλλὰ πάντες ἐκοιμῶντο, πλὴν τοῦ σκο-
 ποῦ. ὅστις ἴστατο παρὰ τὴν πρόραν καὶ ἦτον ἐν ἰκάνῃ ἀπο-

σπερθῆ ὁ κ. Διευθυντὴς αὐτὸ τὸ ἐν μέσῳ ἡμέρᾳ βασιανιστή-
 ριον τῆς Ὀδοῦ Αἰόλου.

Τί ἀκούομεν;
 Ἐν ταῖς γειτονικαῖς Θήσαις οἱ ἔμποροι ὑπερετίμησαν τὰ
 εἶδη τῶν ἐνεκα τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς!!
 Ἐ! ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα, κύριε Καλλιγᾶ!

Ὁ ἀστυνομικὸς βοήθης κ. Δημ. Πάλλης δικαιολογεῖται
 λέγων ὅτι αὐτὸς δὲν ἐροῦσθε μαθητὴν γυμνασίου ἐκ τῶν
 ἐπανερχομένων ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐκδρομὴν των, ἀλλὰ
 μόνον τοῖς συνέστανεν ἤσυχίαν. Ἐροῦσθε ὅμως ἀστυνομι-
 κὸς κλητὴρ, τὸν ὁποῖον καὶ κατήγγειλεν ὅπως τιμωρηθῆ.
 Ὁ βοήθης περιωρίσθη μόνον νὰ τοῖς συστήσῃ ἤσυχίαν. Τὸ
 πρᾶγμα βεβχίως κολάζεταί πολὺ ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀστι-
 νομικὴ παρέμβασις εἰς ἑκατὸν μαθητᾶς ἐπανερχομένους ἀπὸ
 ἐπιστημονικὴν ἐκδρομὴν καὶ γύνοντας ἐπειτα τὴν φαιδρό-
 τητά των εἰς τοὺς δρόμους, εἶναι καθ' ἡμᾶς ἐπέμβασις ἀσε-
 βή. Ἀλλὰ ποῖος πταίει, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη, ὡς μᾶς εἶπον
 μαθηταὶ καὶ κλητὴρ, δύναται νὰ ραπίσῃ ἕνα, χωρὶς συμμά-
 θηταὶ του νὰ ἐκδικήσουν τὴν ὕβριν;
 Ἀφῆτε λοιπὸν τὸν Γεωργιάδην μὲ τὰ ἀστρα του καὶ ἐν-
 ἀγκλισθῆτε τὸν Φοικιανὸν καὶ τὸν Πύργον μὲ τοὺς γρόνθους
 των, ἂν θελήτε ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ μέλλον νὰ μελετᾶτε τοὺς
 διαφόρους πλανήτας.

ΔΙΚΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΦΟΡΟΥ

Οὔτε ἡ πρόδος οὔτε οἱ θετικοὶ νόμοι μετέβαλον οὐσιω-
 δῶς τὰς κοινωνικὰς τάξεις.

στάσει ἀπὸ τοῦ Σανούτου καὶ τὸν Μιργάν, ὥστε δὲν ἠδύ-
 νατο ν' ἀκούσῃ τὴν συγνήν αὐτῶν συνδιάλεξιν, (ἦτις ἄλλως
 ἐγίνετο ἐν Μαυριτανικῇ γλώσσῃ).
 — Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους θὰ παραλάβω ὡς πλὴ-
 ρωμα, δύνασαι αὔριον νὰ μοῦ τοὺς μεθύσῃς, Μιργάν;
 — Διὰ τί, αὐθέντα;
 — Θέλω, καθ' ἣν ὥραν θὰ σηκώσωμεν τὴν ἀγκυραν, νὰ
 εἶναι ὅλοι μεθυσμένοι, εἶπεν ὁ Σανούτσος.
 — Ἀρκεὶ νὰ ἔχω οἶνον ἀρθρονον, αὐθέντα.
 — Θὰ σὲ στελιῶ εἰδήσιν δύο ὥρας πρὶν νὰ ἀναχωρήσω-
 μεν. Οἱ ἀνθρωποὶ δὲν θὰ εἰξέυρουν πότε ἀναχωροῦμεν.
 — Πολὺ καλὰ, αὐθέντα.
 — Μιργάν, ἂν μὲ ὑπερετίμησας, θὰ σὲ ὑπερετίσω.
 — Ἐγὼ πεποιθήκησιν εἰς ἐμέ.
 — Ὅταν θὰ σοὶ στελιῶ εἰδήσιν, νὰ εἰξέυρῃς νὰ εἶσαι ἐ-
 τοίμος.
 — Ἠσύχασε, αὐθέντα· εἶναι τίποτε ἄλλο;
 — Τίποτε, αὐτὸ μόνον.
 — Θὰ τοὺς κάμω στουππί, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Θέλεις νὰ βί-
 ψω καὶ κανένα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν;
 — Ὅχι· δὲν σοὶ λέγω αὐτό, Μιργάν!
 — Διὰ νὰ δοκιμάσω ἂν εἶναι καλὰ μεθυσμένοι. Ἀλλ' ἀφοῦ
 δὲν θέλεις, δὲν θὰ τὸ κάμω.
 — Μεταχειρίσου ὁποῖον τρόπον εἰξέυρῃς, Μιργάν· ἀρκεὶ νὰ
 μεθύσων ἐντελῶς.

Πατρίσιοι καὶ πληθεῖσι, εἰλωτες καὶ κύριοι, τύραναι καὶ
 δούλοι δὲν θὰ λείψωσι ἀ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐὰν μεταλ-
 λάσωσι τὰ ὀνόματα, ἡ οὐσία ὅμως μένει ἡ αὐτή.

Ἡ πολιτεία δὲν ἐπραγματοποίησεν ἀκόμη τὴν ἰσότητά
 μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς, ἡ δὲ ἐκκλησία καλεῖ τοὺς πρώτους
 αὐτῆς λειτουργοὺς **Βεσούτας**. Ἐν ἄλλο ἀκόμη ὁ πλού-
 σιος, ὁ ἰσχυρὸς ζητεῖ ν' ἀπορροφήσῃ καὶ τὸν τελευταῖον
 ὀβολὸν τοῦ ἐνδοῦς, τοῦ στερομένου καὶ τὸν ἄρτον· ὁ δὲ
 πτωχὸς τότε κερᾶσκει εὐκαιρίαν νὰ καταπῆ ὀβλοὺς ὀμοῦ
 τοῦ πλουσίου. Εἶναι ἡ αἰώνια πάλη. Εἶναι καὶ αὐτὴ μία
 φάσις τῆς κοινωνικῆς διαμάχης.

Καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ ἔχομεν ἀφ' ἑνὸς τὸν κ. Ρη-
 γάδην ἀντιπροσωπεύοντα καὶ τούτον τὸ χρέμα, τὸν ἐγωῖ-
 σμὸν, τὸν τῦρον, ἐπομένως τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ἀπάθειαν,
 τὴν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς νόμους, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοὺς
 ἀνθρώπους τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐντεταλμένους τὴν φρούρη-
 σιν τῶν νόμων, ὑπομένοντες ὅλην τὴν δύναμιν αὐτῶν, γνω-
 ρίζοντας καὶ παραγνωρίζοντας αὐτούς...
 ἐπομένως κερᾶσκει εὐκαιρίαν νὰ συλλάβῃσι ποτε εἰς
 τοὺς θυγάς των ὡς γράδην τινὰ διὰ νὰ τὸν γδύσωσιν ἐν
 ὀνόματι τοῦ νόμου!—Καὶ λοιπὸν ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ
 Πειραιῶκος δρόμου στήνουν τὴν σκηνήν των καὶ ἀναμένουσι
 τὸν Ρηγάδην.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἐπεσκέφη πρότερον τὸ Τελωνεῖον. Εἶναι
 καὶ αὐτὸ λημέριον. Εἶχε φορολογητέα πρᾶγματα; δὲν εἶχε;
 ὁ Ρηγάδης λέγει ὄχι! ὁ δημοτικὸς φόρος λέγει ναί! Τὸ
 βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐριλο-
 νεῖκασε μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ τελωνεῖου καὶ ἀπεχώρησεν
 ὡς Ἀγγλιστὴς εἰς τὰς ἰδίαις σκηνάς.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Ρηγάδης θὰ εἶχε φορολογητέα

— Ἐσο ἤσυγος, αὐθέντα.
 — Ἰδοὺ, λάβε τοῦτο.
 Καὶ ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὴν σφραγιδα του, φέρουσαν
 σήματα κομνηνῆς μετὰ τοῦ ὀνόματός του. Ἐξέστρεψε τὴν
 λαβὴν αὐτῆς καὶ διακεθέσθη εἰς δύο τεμάχια, ἐξήγαγεν ἕκ-
 τινος κρυπτῆς θήκης σχηματίζουσαν τὴν βᾶσιν κωπολόγηρον
 τινὰ κόπην. Ἐλάβε μέρος τῆς κόπης ταύτης καὶ τὸ ἐτύλιξεν
 εἰς τεμάχιον χαρτίου.
 — Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Μαῦρος.
 — Εἶναι κόπης ἐντομοσφθόρος, Μιργάν.
 — Πῶς κόπης ἐντομοσφθόρος.
 — Ἐβίβε τοῦτο εἰς τὸν οἶνον των καὶ ὅταν τὴν πλώσι, θὰ
 κοιμηθῶσι τόσο καλῶς, ὥστε δὲν ἔχωσι νὰ φοβηθῶσι πλέον
 οὔτε κώνωπας, οὔτε κορέους.
 — Ἄ, ἄ!
 — Ἡ ποσότης αὐτῆς ἡ μικρά, τὴν ὁποῖαν σοὶ ἔδωκα, ἄρ-
 κει διὰ νὰ ἀποναρκωθῶσι δέκα ἢ δώδεκα ἄνδρες. Εἶναι σφο-
 δρὸν ναρκωτικὸν Μιργάν.
 — Καλὰ, αὐθέντα.
 — Ἄν ὅμως κατὰ λάθος βίβῃς ὅλην τὴν κόπην εἰς τὸ πο-
 τήριον τοῦ ἐνός, θὰ τὸν στείλῃς ἀναυλά εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.
 — Ἀλήθεια;
 — Μὴ θελήσῃς νὰ δοκιμάσῃς, πανούργος· πρόσεξε, δὲν εἶ-
 ναι καιρὸς νὰ πικίζωμεν.

τικὴν ἔκφρασιν, « ἡλιώδη τέχνα τῆς ἡλιώδους Μεσημβρίας, » καὶ εἶχομεν ἤδη πνίξει ἐν τῷ ἰωδίῳ τῶν κυμάτων καὶ ἐν τοῖς ἀρώμασι τῆς ἀριστοκρατίας πᾶσαν στασιδικὴν ὁσμὴν. Δι-
 τπρούμεν εἰσέτι ἔγνη τῆς ἀράτου ὀλογός τῶν ἀκτῶν τῆς
 Μεσογείου, καὶ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ μιμηθῶμεν τὰς παγεράς
 ὑπάρξεις αἰτίνες μᾶς περιεστοίχιζον. Δὲν ἰσχύομεν νὰ ἀντι-
 σπώμεν κατὰ τῶν τολημῶν πτήσεων τῆς εὐφλέκτου φαντα-
 σίας μας, καὶ τὸ καταθροικὸν βλέμμα μας, ἀρηιᾶζον ὑπὸ
 τοὺς ὀξείας πτεριστήρας τῶν νεύρων, ἐπέτα, ἐσκίερά, διέσχι-
 ζεν ὀρηπτικῶς τὰς ἀποστάσεις καὶ ἀνεπαύετο, εἰρπεν, ἐκυ-
 λινδαίετο εἰς τὰ καλλιτεχνικά σχήματα τῶν ἀμβροσίων ἐκεί-
 νων σαρκῶν.

* *

Εὐρίσκομεν τοιαύτην ἠδονὴν καὶ τοσαύτην ἀνάπαυσιν ἐν τῇ
 μονολογικῇ ἐκείνῃ σπουδῇ μας! Πλὴν αἰφνης ἀπὸ τῆς χα-
 ριέσεως καὶ ἐπαγωγῆς ἁμάδος ἥτις ἀπετελεῖ τὸ ἀντικείμε-
 νον τῆς τροφῆς τοῦ ἀπλήστου βλέμματός μας, ἐξορμᾷ μία
 βραχεῖα, ὀξεία, διάτορος μικρὰ κραυγὴ. Ἡ κραυγὴ αὕτη ἦν
 διατηρῶ εἰσέτι εἰς τὴν μνήμην εἶναι ἀνεκφραστος. Ἐνέφαινε
 καὶ ἠδονὴν καὶ ἄλγος, περιεῖχε καὶ γλυκύτητα, καὶ ρόδον,
 καὶ ἐξέφραζε συνάμα εὐαρέσκειαν καὶ ὀργὴν, γέλωτα καὶ
 λυγμὸν, ἠρεμίαν καὶ ἐκπλήξιν. Εἶχε τέλος ἀκριβῶς τὸν πα-
 ράδοξον ἐκείνον μικτὸν ἦχον, ὃν περιεῖχε ἡ συνήθης κραυγὴ
 τοῦ παιδίου ὅπερ αἰφνιδίως αἰ συμπαίκτηί του συλλαμβά-
 νουσιν ἐν τῇ κρύπτῃ του. Καὶ αἰτία τῆς ἐκτάκτου ταύτης
 ἀναφωνήσεως ἦτο τὸ βλέμμα μας, οὐτινος ἡ δέξτης καὶ ἡ
 ἐπιμονὴ ἀπέσπασε τέλος τὴν προσοχὴν τῶν ἀφελῶν ἐκείνων
 παρθένων. Ἴσως πρῶτον ἤδη ἐβλεπον τοιαύτην ῥιπήν, καὶ ἡ
 παιδικὴ ἀπειρία τῶν δὲν ταῖς ἐπέτρπεεν νὰ διευκρινήσωσιν
 ἐντελῶς τὴν ἐννοιάν της, ἀλλὰ τὸ ἐνστικτον, ἡ αὐτόματος
 αὕτη ἐκκολαπτικὴ μηχανὴ τῶν παθῶν, τὰς ὤθησε νὰ δια-
 κρινῶσι τὴν ἔνοχον φλόγα καὶ τὸν μυστηριώδη πόθον, ἅτινα
 ἐξήστραπτον ἐν αὐτῇ. Καὶ ἐν τούτοις ἴσταντο ἔτι καθήλω-
 μέναι ἅπασαι εἰς τὴν ἀμφίβολον θέσιν των, ἀγνοῦσαι ἐὰν
 ἔπρεπε νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν ἢ νὰ εὐρωσιν ἄλλο τι κατα-
 φύγιον. Δὲν ἐγνώριζον ἐὰν ὤφειλον νὰ γελᾶσωσιν ἢ νὰ ῥεγι-
 σθῶσι, νὰ ῥιφθῶσιν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἢ νὰ καταρριψῶσι τὴν
 ἐσθῆτα, ν' ἀποταθῶσιν εἰς τὰς μητέρας των ἢ νὰ κρύψωσι
 τὴν ἐντύπωσιν των κ' ἐν ᾧ ἡ παιδικὴ περιέργεια διέστελλε
 τὰ ῥοδαλά χεῖλη των δι' ἐνὸς μειδιήματος, ἡ ὑποφώσκουσα
 νεανικὴ αἰδήμων αἰσθησις κατέκλυζε τὸ γαλακτώδες τρυφε-
 ρὸν πρόσωπόν των μὲ βέμματα πορφύρας. Τὸ τελευταῖον αἰ-
 σθημα ἐνίκησεν, ἡ ἐθνικὴ σεμνοτυρία τῶν ἀλβιονίδων ἐξερ-
 ράγη, καὶ ὡς ἐὰν καταπονθήθησαν αἱ ὄροσεραὶ κόραι ἐν τῆς
 σφοδρᾶς ἐνδομύγου πάλης των, κατέπεσον αὐτομάτως ἐπὶ

τῆς ἄμμου καὶ μηχανικῶς ἐτελειοποίησαν τὴν ἀτελεῖ περιβο-
 λὴν των. Ὅταν ἀνηγέρθησαν, τὸ βλέμμα μας δὲν εὐρίσκειν
 πλέον εὐρὺ ἀντικείμενον ἠδυπαθοῦς μελέτης, καὶ αἱ νεάνιδες
 ἀπεσύροντο μετὰ τῆς τελευταίας αἴγλης τῆς δύσεως πλήρεις
 ἐπιπετηδευμένης ἐυδριθείας. Παράλληλως δὲ τῶν προκλητι-
 κῶν ἰγνῶν ἅτινα πρὸ μικροῦ ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἀμ-
 μου αἰ περικαλλεῖς γυμναὶ πτέρναι των, ἀπετυπῶντο ἤδη τὰ
 μικρὰ σχήματα τοῦ πέλματος τῶν ζηλοτύπων πεδίων των.
 Καὶ τὰ σχήματα ταῦτα μᾶς ἐφαίνοντο ὡς ἱερογλυφικὰ ση-
 μεῖα ἐφ' ὧν ἀνεγινώσκομεν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ
 ἡδέος ἐγγλήματος τῶν βλεμμάτων μας.

* *

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τὰ ποικίλα βέμματα τοῦ ἐπὶ τῆς πα-
 ραλίας πλήθους, ἀρχίζου ν' ἀπέσύρονται. Νέα δύνამις ἤδη
 ἀνακύπτει ἰσχυροτέρα τοῦ γοήτρου τῆς θαλάσσης καὶ τῆς
 καλλονῆς τοῦ στερεώματος, ἐφ' οὗ σπινθηρίζει ἡ δειλὴ αἴγλη
 τῶν ἀρτιλαμπῶν πλανητῶν. Εἶναι ἡ ὑπερτάτη δύνამις ἥτις
 κατέστησε τὸν Λούκουλλον ἐνδοξον, καὶ ἥτις ἀναδεικνύει ἐπί-
 στες παρομιώδη τὰ ἀφελῆ τέχνα τῆς Βρετανίας, ὃν ἀποτε-
 λεῖ τὴν κυριωτέραν ἠδονὴν. Μουσικῆ, ποιήσεως, καλλονῆ, φιλ-
 τρον, στοργῆ, τὰ πάντα ἀπόλλυσι τὸ θεῖον ἡτῶν των, ἅμα
 προσβάλλη τὴν αἰσθησιν τοῦ Ἄγγλου ἡ κνίσσα τοῦ βοδὸς τοῦ
 γεύματος. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἰανδήποτε σπουδαίαν
 ἢ εὐάρεστον ἐνασχόλησιν καὶ ἐὰν ἔχη, ἢ τὴν διακόψη ἀπο-
 τώμως ἵνα ὀρμήσῃ εἰς τὸ ἐστιατόριόν του. Τὸν τοιοῦτον πα-
 ράδοξον χαρακτήρα τοῦ ἄγγλου παριστᾷ ἐπιτυχῶς ἀνέκδο-
 τὸν τι οὐτινος σκηνὴ εἶναι ἡ Νεάπολις καὶ πρόσωπα μία Ἄγ-
 γλις καὶ μία Ἴταλις. Εἶναι ἀμρότεροι λίαν εὐαίσθητοι καὶ
 ῥωμαντικαί, καὶ ἡ ποιητικὴ ψυχὴ των εὐρίσκεται εἰς ἡδεῖαν
 διάχρυσιν ἐνώπιόν των μυρίων ἀρρήτων θεληγῆτρων τῆς Παρ-
 θενοπέης.

— ὦ! ἀναφωνεῖ αἰφνης ἐνθους ἡ ἐξημμένη κόρη τοῦ Νό-
 του, πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ μείνω εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μέ-
 χρις οὐ ἀποθάνω!

— Καὶ ἐγὼ, προσθέτετε ῥεμβωδῶς ἡ Νύμφη τοῦ Βορᾶ,
 καταπνίγουσα παθητικώτατον στεναγμὸν, θὰ ἐπεθύμουν νὰ
 μένω μέχρι... τοῦ γεύματος!

Ἐτοῖα θεῖα αὐταπάρνησις! Διότι ἐπὶ τέλους ἀποφασίζει
 ἡ ῥωμαντικὴ κόρη νὰ θυσιάσῃ τὸ τέιον καὶ τὸν βουτυράπα-
 στον ἄρτον τοῦ δεῖλι!...

(Ἀκολουθεῖ).

TIMESON

Μοναδικὸν παράδειγμα!
 Ὁδοντομαρτυροῦναι τιμαὶ δι' ὅλα τὰ
 εἶδη τῶν μύρων καὶ ἀρωμάτων εἰς τὴν
 μεγάλην ἀποθήκην τοῦ
ΚΟΥΡΕΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑ
 (Ὁδὸς Αἰόλου)
 Τὰ πλεῖστα ἐγγλέζικα, τοῦ Ἄτ-
 κινσων, προμηθευτοῦ τῆς Βασιλείσεως
 Βικτωρίας.
 Ὁφειδύρεσις τῆς στιγμῆς! Τὸ
 Ὁδοστομαρτυροῦναι Ἐλεφάντιν, συν-
 στώμενον ὡς τὸ καλλίτερον τονωτικὸν
 τῶν Οὐλῶν καὶ τὸ δραστηκώτερον φάρ-
 μακον κατὰ τῆς Ὁδονταλγίας.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΝΟΠΟΙΑ
ΑΜΠΑΖΟΠΟΛΟΥ
 ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΘΗΝΙΑ
Λευκοῦ οἴνου φιάλη λεπ. 60
Μέλανος » » » 60
 (Κεντρικὰ Καταστήματα καὶ ἱσοκα-
 ταστήματα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ).

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑ-
 ΦΕΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ
Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1879
Ἡ ΜΕΓΙΣΤΗ ΤΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΩΝ
!! 7,200 ἀντίτυπα !!
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἸΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΛΗΡΕΤΑ
 Ἑλλάδι: φρ. 2. — Ἐξωτερικῶ φρ. 3.
 Πωλοῦνται καὶ τόμοι τῶν προηγου-
 μένων ἐτῶν, ἕκαστος ἀντι φρ. 2,50,
 ταχυδρομικῶς ἀντι 2,80. — Τὸ ἀντί-
 τιμον δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημον
 δεκάλεπτον, ἕως τριακοντάλεπτον πᾶ-
 σης ἐθνικότητος.